

Cho Đẹp Một Bài Thơ

....**M**ột trăm năm nữa, ngàn năm nữa, ai thế mình ra đứng chỗ này / để ngó xa xa là biển cả, ngó gần thấy núi có mây bay...

Ôi trăm năm nữa, ngàn năm nữa, thơ Lý Bạch là thơ dễ thương / khi ca tụng một người con gái, khi nhớ theo ai khuất cuối đường...

Lịch sử chỉ là trang quá khứ...Tương lai là chuyện rất nghi ngờ! Chắc chi người sẽ yêu người mãi, nước mắt chảy đầy những áng thơ?

Hai đứa mình tựa lưng cây sồi. Hai đứa mình lặng nhìn mây trôi. Một trăm năm nữa trời không gió, không nắng...làm sao áo lụa phơi?

Anh yêu em từ trăm năm nào? Từ trong tiền kiếp cõi chiêm bao? Ờ thì nghĩ thế cho bay bổng như cỏ bông...như nhánh cỏ lau...

Em à, anh tặng em thơ mới / ý tưởng lấy từ hoa tưởng dung, hơi thở lấy từ khe của suối / lách len thiên lý vạn muôn trùng...

Người ta sắp đốn rừng yêu quý...sắp sửa trồng một tỉ cây xanh...Mở miệng nói ra toàn hứa hão...Trăm năm rồi đó chuyện buồn tênh!

Trăm năm rồi đó chuyện buồn tênh...Ngàn năm sau nữa nhớ thành quen? Em hồi mười sáu trăng mười sáu / cái miệng em cười ôi cái duyên!

Nói vậy để cho thơ có đoạn / cuối cùng cho đẹp một bài thơ!

Trần Vấn Lệ